

Sähköpostiruusu

Sain kiitoksen. Se tuli yllättäen ja pyytämättä sähköpostilla keväällä. Viestissä kirjoittaja, eläinlääkäri, kiinnitti myönteiseen sävyyn huomiota lehdelle tekemääni työhön. Hän ilmaisi asian runollisesti lähettäen viestissä verbaalisti ruusun. Toivuttuani järkytyksestä tuli ilo. Se kasvoi entisestään, kun hoksasin kirjoittajan lähettäneen viestin laajemmalle, asiaan vihkiytyneelle porukalle. Hyvä olo paisui entisestään ajatellessani, että lähettäjä tuntee lehden toimitustyön arkea.

Alitajunta pukkasi sähköpostiruusun esille kesäloman alettua. Lojuin savusaunan lauteella, kolmas tunti oli menossa ja tajuntaani hiiviskeli riemu alkaneesta lomasta. Yhtäkkiä mieleen ilmestyi tämä keväinen tapaus. Kiitoksen vahva polttoaine jylläsi yhä monta kuukautta sen saamisen jälkeen. Mikä voimavara!

Kesälomien aikaan saatiin myös ensimmäinen yhteenveto liiton jäsenkyselystä. Tätä kirjoittaessa hallituksen seminaari aiheesta on vasta tulossa. Keskustelua jatketaan jäsenkunnan kanssa syksyn Eläinlääkäripäivillä keskiviikkona iltapäivän lopuksi. Kyselyn tuloksista ja aikaansaamista toimenpiteistä kerrotaan muun muassa seuraavan lehden puheenjohtajan palstalla ja seuraavassa jäsentiedotteessa. Prosessi jatkuu vielä hyvän tovin.

Ensimmäisellä lukukerralla saamani mielikuva kyselyn annista oli hyvä: myös rakentavaa, kriittistä palautetta saatiin saaliksi. Kehuja keräsivät muun muassa Eläinlääkäripäivät ja Eläinlääkärilehti. Vastaajista noin 70 prosenttia piti liiton jäsenyyttä itsestään selvänä tai hyvin tärkeänä. Kun tuohon lisätään jäsenyyden jokseenkin tärkeäksi kokevat, luku onkin jo 88 prosenttia. Eroamista harkitsi hiukan yli kolme prosenttia jäsenistä. Upea juttu, että jäsenet käyttivät aikaansa vastaamiseen ja toiveidensa asettamiseen arvojärjestykseen ja myös kokemiensa epäkohtien kertomiseen. Tätä voi pitää yhden sortin kiitoksena, luottamuksen ja sitoutumisen osoituksena. Nyt kyselystä kaivellaankin ne rakentavat osat, jotka edustavat useampien jäsenten mielipidettä ja antavat eväitä toiminnan kehittämiseen.

Luin kesällä ruotsalaista kirjaa kiltteydestä. Lääkäri Stefan Einhornin kirja julkaistiin jo neljä vuotta sitten, vaan aihepiiri ei vanhene hetkessä. Kirjoittajan mukaan kiltteys ei suinkaan ole heikkoutta ja tyhmyyttä, vaan yksi älykkyyden muoto, joka oikein käytettynä hyödyttää sekä kilttiä itseään että hänen ympäristöään. Aidosti kiltti osaa pitää puolensa. Kirjoittajan mukaan kuitenkin tärkeää ovat teot, pelkät ylevät ajatukset eivät riitä. Hän pitää myös kiittämistä tärkeänä; hänestä se on ilmaista tavaraa, jonka säästelemiselle ei ole perusteita eikä sen tarvitse kulkea vain hierarkisesti.

Kesän myönteisiin kokemuksiin lukeutuu haastattelukäynti islantilaisella eläinlääkäriasemalla, jolla on neljä eläinlääkäriomistajaa. Asemalla on myös palkollisia eläinlääkäreitä ja useampi hoitaja. Useimmilla eläinlääkäriasemilla, joilla olen Eläinlääkärilehden toimittajana käynyt, on hyvä tunnelma. Tämä asema vei kuitenkin voiton kaikista aiemmista, hyvä meininki pursui silmistä ja korvista, makuaistikin oli mukana. Asema oli välttänyt ulkomaista lainanottoa, teki päätökset yhteisissä kokouksissa ja antoi päivystäjien nukkua seuraavana päivänä. Omistajat olivat juuri päättäneet siirtyä kukin neljän päivän työviikkoon. Vierailuni ei ollut niin pitkä, että kykenisin kirjoittamaan siitä täydellisen reseptin erinomaisen ilmapiirin saavuttamiseen, mutta vaikuttava se oli. Tuo pääoma kasvaneen korkoa asiakastyössä.

Iltojen pimetessä kesää kelpaa muistella. Kiitos saunanlämmittäjälle, Islannin rennolle meiningille, auringolle ja jäsenille, jotka vastasivat. Aika näyttää, osaameko ottaa opiksi.

Anna Parkkari
toimituspäällikkö, tiedottaja, FM
Suomen Eläinlääkärilehti, Suomen Eläinlääkäriliitto